

Leon Biliński zmarł w Wiedniu 15 czerwca 1923 r., został pochowany na cmentarzu w Cieplicach, w rodzinnym grobowcu, gdzie od 1920 r. spoczywała jego żona.

Bibliografia

Biliński L. [1925], *Wspomnienia i dokumenty. T. II. 1915–1922*, Warszawa.

Exposé ministra skarbu Leona Bilińskiego [1919], Sprawozdania stenograficzne Sejmu Ustawodawczego, pos. 86 z 3 października.

Głabiński S. [1936], *Leon Biliński [w:] Polski słownik biograficzny*, t. 2, Kraków.

Grata P. [2010], Kierunki polityki podatkowej państwa polskiego w roku 1919, *Polityka i Społeczeństwo*, nr 7.

Zieliński W.E. [b.d.], *Nasi ministrowie skarbu i błędy ich polityki w oświetleniu danych urzędowych (1918–1925 r.)*, Warszawa.

Jerzy Łazor*

Profesor Stanisław Wojciechowski (1869–1953)** , w: „Gazeta SGH”

(...) W drugich wyborach Wojciechowski zwyciężył w pierwszym głosowaniu. Przyszło mu kierować krajem w wyjątkowo trudnych okolicznościach. Polska miała coraz większe problemy finansowe, a w 1923 r. wysoka inflacja przekształciła się w hiperinflację. Poradził sobie z nią dopiero przyjaciel prezydenta – Grabski. W kolejnych latach główną trudnością były coraz większe napięcia polityczne, które zaowocowały krwawym zamachem stanu w 1926 r. Jako prezydent, Wojciechowski jest pamiętany głównie jako ten, który nie poddał się łatwo Piłsudskiemu, który w wyniku zamachu przejął władzę. Podczas dramatycznego spotkania z dawnym przyjacielem na moście Poniatowskiego 12 maja 1926 r. Wojciechowski powiedział: „Reprezentuję tutaj Polskę, żądam dochodzenia swych pretensji na drodze legalnej”. Kiedy wojska marszałka zdobyły jednak jednoznaczną przewagę, prezydent złożył broń i ustąpił ze stanowiska.

Wojciechowskiemu trudno byłoby zrozumieć dzisiejszy kult Polski pomajowej. Przywiązany do praworządności, nigdy nie wybaczył dawnemu przyjacielowi przewrotu. Odrzucił próby porozumienia ze strony nowych władz i wycofał się z życia politycznego, poświęcając się z powrotem spółdzielczości i pracy naukowej, również w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. W nielicznych publicznych komentarzach jednoznacznie potępiał Sanację. Z pewnością nie o taką niepodległość walczył – z prześladowaniem demokratycznej opozycji, wyborczymi manipulacjami, procesem brzeskim czy obozem w Berezie Kartuskiej. (...)

* Dr Jerzy Łazor – Katedra Historii Gospodarczej i Społecznej, Kolegium Ekonomiczno-Społeczne, Szkoła Główna Handlowa w Warszawie.

** Fragment, tekst został opublikowany w czasopiśmie „Gazeta SGH. Pismo Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie”, zima 2023, nr 1(371), s. 28–31, https://gazeta.sgh.waw.pl/sites/gazeta.sgh.waw.pl/files/sgh_371_zima%202023_www.pdf.